

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓ' ΤΑ Κ'ΤΑΛΙΑ

‘Αλλοίμονο ! “Ολα άναχαράζουν στδ χωριό. Οι άνθρωποι, τά ζώα, ή γίδες μέσα στούς μανδρότοιχους, τά βωδια στή βοσκή και τά ψωφάλογα λησμονημένα στά λειβάδια, δλα άναχαράζουν, δλα έρχονται και φεύγουν με τό άργο και ρυθμικό, και ίδιο, πάντα, κίνημα του άναμασητού, δλα νυστάζουν και βαρύνουν.

Και τά νερά, θά νόμιζε κανείς, κυλάν άργα, και τά πουλιά λαλοῦν βαρυεστημένα, και τά κοκόρια άναμασούν τά ίδια τους ξεφωνητά.

Τις ίδιες πάντα ώρες, και με τήν ίδια τήν περπατησιά, και με τό ίδιο πάντα φόρεμα, θά βγοῦν ή λυγερές, νά πάν στή βρύσι γιά νερό. Φορτωμένες κοιλαρούδες στάμνες, στήν πλάτη τους άπάνω, και τήν ίδια ώρα, θά γυρίσουνε, βαρειές και κουρασμένες, σάν νά κουβαλούν μολύβι τήν άνια, στούς ώμους τους φορτωμένη.

Τήν ίδια ώρα θά γυρίσουνε, οι χωρικοί άπό τή δουλειά, σκυμμένοι, κουρασμένοι, σούρνοντας τά ζώα τους, άπό κοντά, με μάτια άπλανή και στόμα, πυύ άνοιγοκλεί.

Τήν άκυμαντη λοιπόν και τελματώδη τούτη άνια του χωριού, ένα μεγάλο γεγονός, ήλθε νά τήν ταράξη λίγο.

Τού Καραγιώργου, του άλλοτε προέδρου τής Κοινότητος, δί αδερφός του, πού είνε στήν Αμερική και έχει πιάσει «παραδάκια», θυμήθηκε νά του κάνη

μπουναμά και τού ξετείλε ένα κουτί με δώδεκα κουτάλια, έπινιδσο δέν γυάλισαν και δέν άκτινοβόλησαν ποτέ, δλα τά γάργαρα του χωριού νερά, και δλα τά ξάστερα φεγγάρια του Αύγούστου.

— Ούρε χρυσά είνε τ' άφιλότιμα !

— Γιά ίδες τί κάνει ή... Εύρωπη !...

“Ολο τό χωριό μαζεύτηκε γιά νά τά ίδη. Δέν χόρταινε νά τά πάνωνανε τά μάτια. Χαρά στόν Καραγιώργο, πού τάλασε. Ή λαμπερή άκτινοβολία τους, έπινησε, θά νόμιζε κανείς, δλη τήν κοιμισμένη του χωριού ζωή. Ζήτημα τά κουτάλια και γιορτή. Ή φήμη έφθασε και στά κοντινά χωριά.

— Τάδες τού Καραγιώργ' τά κ'τάλια ;

— “Οχι.

— Τότε δέν είδες στή ζωή σου τίποτα !

Μέ τόν καιρό, οι εύτυχήσαντες νά τά ίδιον, νά τά πλησιέσουν και νά τά άγγιξουν, άρχισαν νά μοιράζωνται σέ τάξεις Σ' έκείνους πού τά είδαν μοναχά. Σ' έκείνους πού τά... θίξανε.

Και σ' έκείνους πού είχαν τήν εύτυχία νά φάνε μ' αύτά. Κατάντησαν σέ μερικούς και τίτλος:

— Αύτος; Αύτος έχει φάει και με τού Καραγιώργ' τά κ'τάλια !

Γιατί χρησιμοποιήθηκαν πραγματικώς μιά φορά, πού πήγε δ δεσπότης στό χωριό και άλλη μιά φορά πού πέρασεν ένας πολιτεύομενος άπ' τό χωριό, πρώην ύφυπουργός και στάθηκε γιά δυό λεπτά κεί πέρα.

— Ήταν πρωί, άκομα και τού βγάλανε μονάχα ούζο και καφέ, μά στό δίσκο άπάνω, πού σερβίρωνε, είχαν άραδιασμένα και τά κουτάλια γιά διακόσμησι κι' έπιδειξι μοναχά.

— “Οχι παίζουμε !... Πώς τό περνάνε τό χωριό οι πρωτευουσιάνοι : “Έχουν κι' αύτοι τέτοια κουτάλια;

* * *

Πέρασε κάμποσος καιρός και άρχισαν νά λησμονιώνται τά κουτάλια και ή ζωή νά πέφτη στήν παληά πάλι τήν άνια της, στόν ήμερήσιο τόν κάματο και τή βασθειά σιωπή της, δταν μιά είδησις ήρθε και πάλιν γιά νά ταράξη τό χωριό.

— Χαθήκανε τού Καραγιώργου τά κουτάλια !

— Βρέ, τί είν' αύτό, γιά τό Θεό; Κυττάξτε καλά... Ποιός θά μπο-

ρούσε νά τά πάρη ;... “Ατυχο είνε τό χωριό και τίποτα δέν κατορθώνει νά κρατήση τό καλό... Χριστός και Παναγία μας !

Κυττάξανε παντού, τό σπίτι κάναν άνω κάτω, μά τά κουτάλια δέν βρεθήκανε πουθενά.

— Και τώρα τί νά κάνουμε ;

— Άφορισμό.

Κι' έκαμε δι παπᾶς άφορισμό.

“... και νά μαρούση σάν τών Γιεζή, έκεινος πού τά πήρε...”

Και έκαλούντο έν συνεχεία, Γή, “Αδής, στερέωμα, νά μή δεχθούν τόν κλέφτη, άλλα κ' οι τάφοι νά τόν ξεράσουνε...

‘Άλλα κανένας δέν έμαύρισε άν και πέρασε, άκόμα, κάμποσος καιρός.

Πάνε τά κουτάλια !

Βρήκε άμως κουθέντα τό χωριό, γιά κάμποσες ήμέρες και βδομάδες.

Ταραχτήκαν λίγο τά νερά του,

* * *

Πέρασε πάλι χρόνος, άρκετός, δταν μιά νέα πάλιν είδησις ήρθε ν' άναστατώση τό χωριό.

— Βρεθήκαν τά κουτάλια !

“Ολοι τρέξανε γιά νά τά δοῦν και νά βεβαιωθούνε. Ήσαν τά ίδια πάντοτε λαμ-Η Καραγιώργαινα έψαξε πρά, άκτινούσόλα, κι' έκθαμβωτικά. Εφεξε ή λάμψις των και πάλι τά πρόσωπα και τίς καρδιές, τούς τοίχους, τίς μάντρες, τίς αύλες, έφεξε και έπινησε και τήν κοιμισμένη του χωριού ζωή.

— Μουρέ, πού ήσαν, Καραγιώργου ;

Δέν ήσαν πουθενά. Τήν Καθαρή Δευτέρα πού συγύριζε ή Καραγιώργαια και καθάριζε τό σπίτι, άπό τίς άμαρτίες και τίς λύγδες τής Αποκρής, τά είχεν άποθέσει σε μιά «άστρέχα» ψηλά και τάχε λιγμούσησε έκει άπάνω πειά, άφηρημένη, πολυάσχολη.

— Νοικοκυρά γυναικιά, σκοιούρες φασαρίες, τί νά πρωτοκυτάξη και τί ιά πρωτοθυμητή ; Τά πιάτα νά ξεπλύνη, νά ζεματίση τά χαλκώματα, νά κεναρίση με στάχτη τά ταψιά, τά ειδήσματα νά ξεσκονίση, νά σφουγγαρίση τά πατώματα, τούς τοίχους νά ξαραχνίση, ν' στοσκουπιση τήν αύλη, τά ρυσάχα νά τνάξη ή νά ταΐση τίς κότες; Τόν χοίρο νά περιποιηθή, τίς άγελάδες νά ταΐση ή στίς κατσίκες ν' άλλαξη τή βοσκή ;

‘Άφηρημένη λοιπόν γιά μιά στιγμή τ' άπόθεσε έκει και έχασε κατόπιν πού τά είχε. Όταν άναστατώσανε τό σπίτι και τ' άποζητήσανε, ποιός νά τό φανταστή, δτι θά ήσαν στήν «άστρέχα»; “Ετσι, κανένας δέν σκέφθηκε νά κυττάξη και έκει άπάνω στήν «άστρέχα». “Ωσπου σήμερα τό πρωί πού κάτι πήγε νά κρεμάση ή γυναίκα, είδε τό δέμα και τό άνοιξε. “Ελαμψε ό τόπος και άκτινούσησε ! ”Ελαμψαν και θάμπωσαν τά μάτια της, έλαμψε ή ψυχή και χτύπησε ή καρδιά της.

— Τάθρηκα τά κουτάλια !

Μά ή χαρά τής έπνιγε τό λαρυγκα και μουρούγγιλζε σάν νά τήν πνίγαν. Τρέξανε οί σπιτικοί είδανε τό εύρημα. Φούντωσε άμεσως, άπ' άκρη σ' άκρη τό ζγγελμα. Χάρηκε και τό χωριό.

Μά σ' άλη τούτη τή χαρά ένα σημάδι μαύρο έμφανιζόταν μοναχά.

‘Ο άφορισμός. “Αχ, έκεινος δι άφορισμός !... ”

Μεγάλη άμαρτία νά βάλουν άδικα άφορισμό. Και τό σημάδι τούτο άπλωνε, άπλωνε και μεγάλωνε και φούσκωνε και άπειλούσε νά καλύψη τή χαρά.

— Εύκολο είνε, τούς είπε ο παπᾶς, τήν Κυριακή έγω τά κανονίζω.

Και ή άλήθεια είνε πώς τά νιγις.

Τήν Κυριακή, στήν έκκλησιά, σάν είπε τό Βαγγέλιο, έθγηκε στήν Ωραία Πύλη, σοθαρός και

“Η συνέχεια είσ τήν σελίδα 48)

“Εθγωναν ή λυγερές νά πάν στή βρύση.

— Πάμε πούφ σύ άφορισμός... Κυττάξτε καλά... Ποιός θά μπο-

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 5)

πρόσωπο θά μπορούσε νά μᾶς βοηθήσῃ...

— Καὶ πιού είναι αὐτὸ τὸ πρόσωπο; ἀπόρησε ὁ Τζών.

— Ἡ λαίδη Τσέστερ, τ' ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ ψυχίατρος.

Μόνο αὐτὴ ἡ γυναικα θὰ ἔκανε καλὰ τὸν φίλο σας.

Ο Μπούλιν ἔμεινε σκεφτικός. Ἀλήθεια, ἡ λαίδη Τσέστερ ἦταν μιὰ υπερβολικὰ ρωμαντικὴ καὶ πονετικὴ γυναικα. Ἰσως θὰ δεχόταν νά τοὺς βοηθήσῃ νά σώσουν τὸν φίλο του. Καὶ στὴν ἀπελπισία του κάθησε καὶ τῆς ἔγραψε ἔνα συγκινητικὸ γράμμα. Ἡ ἀπάντησις φυσικὰ δὲν ἀργησε νά ἔρθῃ. Ἡ ὠμορφη λαίδη ἄκουσε τὴν παράκληση τοῦ Μπούλιν. Ἔγραψε μάλιστα ὅτι αὐτὸς ὁ ἔρως τοῦ Τσάρλου τὴν εἶχε συγκινήσει ἔξαιρετικὰ κι' ὅτι ἐπειτα ἀπὸ λίγο πού θὰ γύριζε στὸ Λονδίνο θὰ ἥθελε πολὺ νά γνωρίσῃ αὐτὸν τὸν τόσο ἀφωιωμένο θαυμαστή της.

Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Τσάρλου ἀρχισε νά λαμβάνῃ κι' ἀπὸ ἔνα εὐγενικὸ καὶ τρυφερὸ γράμμα. Ἡ ἀλήθεια είνε ὅτι ἡ λαίδη Τσέστερ διασκέδαζε μ' αὐτὴν τὴν τόσο ρωμαντικὴ περιπέτεια. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρὸ ἀρχισε νά νοιώθῃ κάποια συμπάθεια γι' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο καλλιτέχνη ποὺ τῆς ἔγραψε τόσο αἰσθηματικὰ γράμματα. Καὶ μιὰ μέρα κατάλαβε ὅτι κι' ἐκείνη τὸν εἶχε ἀγαπῆσει μὲ ἔναν παράφορο ἔρωτα. Καὶ ὅπως ἡταν συνηθισμένη νά μὴ κρύθῃ τὰ αἰσθήματά της, δήλωσε μὲ εἰλικρίνεια στὸν ἄνδρα της:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔπαυσα νά σ' ἀγαπῶ. Καλύτερα λοιπὸν θὰ ἡταν νά πάρουμε διαζύγιο.

Καὶ πράγματι, χώρισε ἀπὸ τὸν σύζυγο της καὶ γύρισε στὸ Λονδίνο. Ἀνύπομονοῦσε νά γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόσο τὴν εἶχε ἔρωτευθῇ. Ο Τζών προετοίμασε τὸν Τσάρλου γι' αὐτὴν τὴν δυνατὴ συγκινήσι ποὺ θὰ δοκίμαζε. Καὶ ύστερα ἀφησε τὴν λαίδη Τσέστερ νά ἐπισκεφθῇ τὸν ἔρωτευμένο ζωγράφο. Ο Τσάρλου δὲν πίστευε στὴν εύτυχία του. Ἐσφίξε τὴν ὠμορφη λαίδη στὴν ἀγκαλιά του τρελλὸς ἀπὸ τὴν μεγάλα του χαρά.

— Αὐτὸ τ' ὄνειρό μου, τῆς δήλωσε ποτὲ δὲν εἶχα τολμήσει νά τὸ ζωγραφίσω. Ἡταν κάτι ποὺ ξεπερνοῦσε τὴν φαντασία μου. Ἡταν ἔργο τοῦ μεγάλου ἔρωτός μου.

Καὶ φίλησε τρυφερὰ τὴν λαίδη Τσέστερ, τὴν μοναδικὴ γυναικα ποὺ εἶχε ἀγαπῆσει καὶ ἡ ὅποια ύστερα ἀπὸ λίγο θὰ γινόταν σύζυγός του καὶ θὰ τὸν ἔφερνε πάλι στὸν κόσμο, πρὸς τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς!

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΟΒΕΡΜΑΝ

ΤΡΙΑ APPARONIΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 46)

ροῦσες νά μὲ ἀπατήσης μ' ἔνα τέτοιο πλάσμα!...

— Σ' ἔξορκίζω, Ροζίνα, στάσου! οὔρλιαξε μὲ ἀπόγνωσι δ Μαρσέλ. Ἀκουσέ με! Ἡρθε νά πάρη τὶς φωτογραφίες της...

Μὰ ἡ Ροζίνα, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, τοῦ χτύπησε τὴν πόρτα στὰ μούτρα.

Ο Μαρσέλ σωριάσθηκε μισολιπόθυμος σὲ μιὰ πολυθρόνα. "Ενας κρύος ίδρωτας τὸν εἶχε περιλούσει.

— Μὲ κάνατε νά μαλώσω μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου! στέναξε.

Η Ραύμόνδη, ὀλόχαρη, ἔρριξε μιὰ κραυγὴ θριάμβου:

— Θαυμάσια! Θαυμάσια! Κι' ἔμενα μ' ἀφησε ὁ ἀρραβωνιαστικός μου. Θὰ παντρευθοῦμε λοιπὸν κι' ἔμεις γιὰ νά τοὺς ἐκδικηθοῦμε!...

Τὸ διαμέρισμα τοῦ νέου τῆς ἀρεσε. "Εθγαλε τὸ καπέλλο της, ἔρριξε τὸ μαντώ της πάνω στὸ ντιβάνι καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸν ἄτυχο Μαρσέλ.

— Ποῦ... μὲ εἶχες δεῖ, ἀγάπη μου; Μ' ἀγαπᾶς ἀπὸ πολὺν καιρό; τὸν ρώτησε.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν εἶχε πειὰ οὕτε τὴν δύναμι ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Τὸ μοιραίο τὸν εἶχε συντρίψει. Κι' ἀρραβωνιασθῆκε τὴ Μπραιζιέ...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓ' ΤΑ ΚΤΑΛΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 40)

χωρὶς τὰ χτυπητά του ἄμφια καὶ διάθασε ἔνα χαρτί, τὸ «Ξαφοριστικό» στοῦ νυοῦ τὸ πλήρωμα, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, οὔτε ἀναπνοὴ δὲν ἔπαιρνε:

Σύντομο καὶ λιγόλογο, σὰν στρατιωτικὴ διαταγὴ τὸ «Ξαφοριστικό» αὐτό:

«Ηπειδὴς ἡ Καραγιώργους, ιέχασι τὰ κτάλια κ' ιέθγαλλι ἀφορισμό.

Κι' ἡπειδὴς ἡ Καραγιώργους, ηὔρηκε τὰ κτάλια τ' πάει ποὺ φούσισμός!

Καὶ ἔτσι ἀποκατασταθῆκαν τὰ πάντα κ' ἡσύχασαν οἱ χωρικοὶ κ' ἡσύχασε κι' δ "Άδης, ἡ Γῆ καὶ τὸ στερέωμα, ποὺ εἶχανε γιὰ τοῦ Καραγιώργου τὰ κουτάλια ἐπιστρατευθῆ γιὰ μιὰ στιγμή...

Ήσυχοι τώρα κ' οἱ χωρικοὶ ξαναθρῆκαν τὴν παληὴ ζωὴ τους.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΕΝΑΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 35)

Οι ἐπιθάτες ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ πληροφορήσουν τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος, ὅτι εἶχαν αἰχμάλωτο μέσα στὸ ἀμάξι τὸν Ταλαρίκο.

Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος χάρηκε πολὺ καὶ τοὺς ζήτησε νὰ τοὺς παραδώσουν γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, ἐκεῖνος δὲ εἰς ἀντάλλαγμα θὰ τοὺς ἔδινε μιὰ ἀπόδειξη γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζητήσουν ἀπ' τὶς ἀρχές τὴν ἀνάλογη ἀμοιβή.

Ο Ταλαρίκο δὲν ἔφερε καμμιὰ δυσκολία σ' ὅλη ἐκείνη τὴν διαδικασία. Ζήτησε μόνο νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ ν' ἀφήσῃ ἐνα γραμματάκι στὴν κυρία ντὲ Καστελμάρπαρκο...

Πράγματι πῆρε ἔνα κομμάτι χαρτί, ἔγραψε μερικὲς λέξεις καὶ τὸ ἔδωσε στὴν ώραία συνταξιδιώτισσά του παρακαλῶντας τὴν νὰ τὸ διαβάσῃ, μόνο: ὅταν τὸ ἀμάξι θὰ προχωροῦσε ἔνα χιλιόμετρο παρακάτω.

Ἀποχαιρετηθῆκαν καὶ ἀποχωρίστηκαν. Τὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι συνέχισε τὴν πορεία του καὶ οἱ χωροφύλακες μὲ τὸν αἰχμάλωτό τους προχώρησαν πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος.

Πιστὴ στὴν ύποσχεσί της ἡ Κορίννα ντὲ Καστελμάρπαρκο, ὅταν τὸ ἀμάξι προχώρησε δυὸς τρία χιλιόμετρα, ἀνοίξε τὸ γράμμα ποὺ τὴν εἶχε δωσει δ Ταλαρίκο καὶ μὲ ἐνδόμυχη εύχαριστη, διάβασε τὰ ἔξης:

«Μήν ἀνησυχεῖτε γιὰ μένα. Οι συνταξιδιώτες σας δὲν ἔκαναν κανένα θρίαμβο. Ἐγὼ καλπάζω πρὸς τὸ λημέρι μον μὲ τὸν συμμορίτες μου, ποὺ τοὺς είδοπούσα νὰ μεταμφιεσθοῦν σὲ χωροφύλακες γιὰ νὰ μπεξέσουν νὰ μὲ ἀπελευθερώσουν χωρίς νὰ χυθῇ αἷμα! Σᾶς χαιρετῶ καὶ εὐχομαι πάθε εύτυχίαν.

ΤΑΛΑΡΙΚΟ»

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 6)

"Υστερα ἔγειρε στὴν πολυθρόνα της μισολιγοθυμισμένη μὴν ἔχοντας πειὰ τὴν δύναμι, παρὰ νὰ μουρμουρίζῃ ἀδύνατα μὲ μιὰ ικετευτικὴ πνοή.

— Συγχωρῆστε με!

— Σᾶς συγχωρῶ.... Σᾶς συγχωρῶ!... ψιθυρίσε δ Ζανθάλ, χωρὶς κανένα δισταγμό, μ' ἐνα αὐθόρμητο κίνημα τῆς καλῆς καὶ ἀπλοϊκῆς του καρδιᾶς...

Καὶ τὸ εἶπε αὐτὸ ἀμέσως, σχεδόν αὐτοστιγμεὶ, ἔτσι γιὰ νὰ μὴ κάνῃ νὰ ὑποφέρῃ, ἐξ αἰτίας του, οὔτε ἔνα λεπτό, ἡ γυναίκα αὐτὴ ποὺ τὸν εἶχε βασανίσει τριάντα δλόκληρα χρόνια...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτυπήματα ἀκούστηκαν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πόρτες. Ἡ καμαριέρα ξυναπαρουσιάστηκε, ὀδήγησε γρήγορα τὸν Ζανθάλ στὸν σκοτεινὸ διάδρομο καὶ τὸν ἀφησε ἐκεῖ, ώρα πολλή, σὰν τρελλό, χαμένον στὸ πιὸ σκοτεινὸ δνειρο, ώσπου πάλιν ἡ ἴδια τὸν κατέβασε κάτω.

Στὴν εἶσοδο δ Ζανθάλ θρέθηκε πλάι σὲ τέσσερους ἀνθρώπους, τὸν κύριο Ερμενζέ καὶ τρεῖς γιατρούς.

— Ο' Ερμενζέ ἔλεγε:

— Σ' ὅλη της τὴ ζωή, τὴν προφυλάξαμε καὶ ἀπ' τὶς παραμικρότερες συγκινήσεις... Ήστόσο φαίνεται πώς πρὸ δλίγου ὑπέστη κάποιον μεγάλο κλονισμό, ποὺ τὴν πλήγωσε καίρια... ποὺ τὴν σκότωσε...

Καὶ δ Ζανθάλ σκεπτόμενος ὅτι τὴ συγκίνησι αὐτὴ τὴν εἶχε προκαλέσει δ ἴδιος μὲ τὴν παρουσία του, αἰσθάνθηκε γιὰ πρώτη φορά, στὴ ζωή του νὰ τὸν δονῇ καὶ νὰ τὸν συγκλονίζῃ, ἡ μεγάλη ἀνατριχίλα τοῦ ἔρωτος...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 9)

αὐτὸν τὸν δρόμο, στὴν ἡλικία ποὺ είνε...

— Ποιάνη ἡλικία; ἀποκρίθηκε δ δήμαρχος σκασμένος στὰ γέλια... Δὲν εἶνε οὕτε τριάντα χρονῶν! Δὲν τὰ ξέρετε; Εἶχε μεταφιεσθῆ σὲ γέρο, γιὸς νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσου